

Lovecká

Waldemar Matuška

Šel jednou lovec oborou domů, ton, ti-ron-ton-ton,
uviděl dívku ve stínu stromů, ton, ti-ron-ton-ton.

Sedne si k ní a hned se jí ptá,
jestli se od něj políbit dá, ton, ti-ron-ton-ton.

Můj milý pane, dívkenka na to, ton, ti-ron-ton-ton,
chráním svůj poklad dražší než zlato, ton, ti-ron-ton-ton.

Lovec hned oči rozdychtěné,
ona že nikdy, ona že ne, ton, ti-ron-ton-ton.

Měsíc už háje pokropil mědí, ton, ti-ron-ton-ton,
ti dva tam stále pod stromy sedí, ton, ti-ron-ton-ton.

Lovec jí šeptá, co že by rád
ona že možná, ona že snad, ton, ti-ron-ton-ton.

Srnky jdou pít a copak to vidí, ton, ti-ron-ton-ton,
na měkké trávě stíny dvou lidí, ton, ti-ron-ton-ton.

Dva hlasy slyší sládnout jak med,
chceš mě mít ráda ? Ano, a hned, ton, ti-ron-ton-ton,

A když je ráno, na jitřní zvoní, ton, ti-ron-ton-ton,
dívkenka vzdychá, slzičky roní, ton, ti-ron-ton-ton,

Ale než najde ztracenou řeč,
lovec už spěchá na novou leč, ton, ti-ron-ton-ton.